

בס"ד

"יש אֵי-סְבִיב עַיִנָּה, וֹרֵאֵי—כְּלָם,
גַּקְבָּצָן בָּאוּ-כֶּה; בְּנֵי-
מִרְזּוֹק יִבְאוּ, וּבְנוֹתִיר עַל-צָּד תְּאַמְּנָה"

שְׁעֻור מִולְדָּת

כִּיתָּה ג'

בֵּית - סְפִיר הַתּוֹרָה לְבָנֹות

עֲזֹיאָל

הַמּוֹרָה אַילְזָה גַּוִּיטָעַ

"שְׁאֵי-סְבִיבָה עַיִינִיהָ, וְרַאֵי-כֶּלֶם, נְקַבְצֹו בְּאוֹ-לֶרֶת"

בקובץ סיפוריו העליות של משפחות בנות כיתה ג' בנות, משתקפים דברי הגביה ישעיה ומוזוקים את התפיסה כי 'מולדת' איננו רק שעור בכיתה אלא ערך הטובן בזומו הדתגשות הנבואה.

"בְּגִירָה מִרְזּוֹק יָבָא, וּבְגִוְתִּירָה עַל-צָדָה אַבְנָדָה"

בקובץ נזכר כי העלייה לארץ הקודש עדין פועבות שחרי, ביום אלת ממש, נקבצים אליו יהודים מקומות תבל, לבוא אל הארץ אבות.

השנה, זכיתי אף אני, לכפר את השפה העברית, תלמידות

כיתה ג' שעלה מאטליה לפניה פוזת משנת. תלמידה שלא

דיברה ולא הבינה עברית. ספר עלייתה מופיע בקובץ זה.

למקרה הסיפורים אותן ב' התרגשות: פטעים שעמימות על

בעיני. ומעידה אני כי מכל אוזל ואוזה בין הסיפורים התזוקה

ב' ההכרה כי יד היא המכונת. והאמונה בה היא הרוץ

הפעמת נשמה כל יהודי בתפוצות. והיא המזברת את

גבאות ישעיה לרעים אלו וככל אוזל ואוזל מעם ישראל.

ב.ס.ד

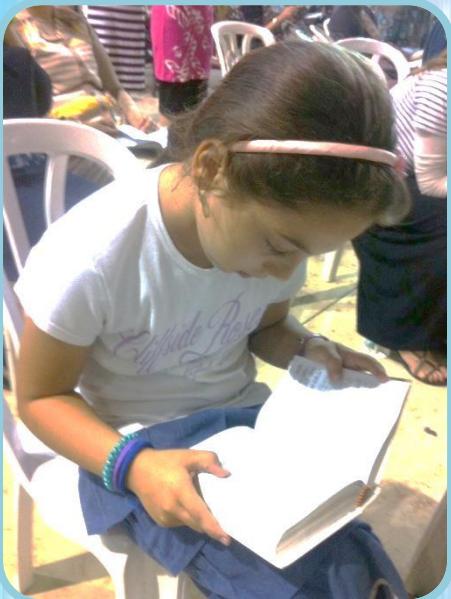
סיפור עליה של קרן ווונדי

תלמידת כיתה ג'

לפנִי שָׁנָה , בַּיּוֹם שְׁלִישִׁי בְּח֙וֹדֶשׁ תָּמֹז תְּשִׁעְמַד . יְוּלִי 2015 , עֲלֵיתִי לָאָרֶץ עִם מַשְׁפָּחָתִי מַאֲיטָלִיה . אֶת הַדָּרֶךְ לָאָרֶץ עָשָׂינו בְּמַטוֹּס .

עָלָיו לְמַטּוֹס בְּרוּמָא לְכִיוֹן יִשְׂרָאֵל . אָבָא , אִימָא , אֹזֵן יוֹאל וְאַנְיָה . אַחֲרֵי שְׁלֹשָׁ שָׁעָות וּחָצֵי שֵׁל טִיסָה הָגַעַנוּ לְתָל אָבִיב . יָרַדְנוּ מִהַמְּטוֹס בְּשְׁדָה הַתְּעוּפָה "דּוֹב הַוז'" בְּתָל אָבִיב . הַשָּׁעָה הָיָתָה שָׁעַת עֶרֶב . הִיִּתִי עִירָה מַהְטִיסָה וּנוֹרְדָמָתִי כֹּל הַדָּרֶךְ לָאָרֶץ . אֶת תָּל אָבִיב אַנְיָה לֹא זָכַרְתִּי כִּי הָיָתִי יְשֻׁנוֹתִית . אָבָא וְאִימָא הָזִמְינָוּ מוֹנוֹת וְנוֹסַעַנוּ לְאַשְׁקָלוֹן . בָּבוֹקָר רָאִיתִי אֶת הַבַּיִת שְׁלִי גָדוֹל וַיֵּפה וּשְׁמַחְתִּי מְאוֹד .

מִדָּرָגָע הָרָאָזָן אַהֲבָתִי מְאוֹד אֶת יִשְׂרָאֵל . רָאִיתִי אֶת הַבַּיִת שְׁלִי בְּאַשְׁקָלוֹן . הַבַּיִת הָיָה גָדוֹל וּנוֹהָדר . לִמְחרָת , בְּשָׁעָות הַעֲרָב הָלַכְנוּ לְטַיֵּל בְּאַשְׁקָלוֹן . מִשְׁם הָלַכְנוּ לְבָקָר חֶבְרִים שָׁעַשׂ עַלְיָה לִפְנֵינוּ . גַם הֵם גָּרִים בְּאַשְׁקָלוֹן . הֵם הַשְׁכָנִים שָׁלָנוּ . יְחִיד אִיתָם טִילָנוּ בָּאָרֶץ . כֹל יּוֹם טִילָנוּ בָּمָקוּם אַחֲרָבָאָרֶץ . הִיָּנוּ בְּפָארָק בְּאַשְׁקָלוֹן , מִמְשׁ קָרוּב לְבַיִת שָׁלָנוּ . אָבָל גַם נֹסַעַנוּ לְמִקְומֹת רַבִּים בָּאָרֶץ : נֹסַעַנוּ לִירוֹשָׁלַיִם , עִיר הַקּוֹדֶשׁ . בִּיקְרָנוּ בְּכֹתֶל המְעֵרָבי וְהַתְּפִלָּנוּ . נֹסַעַנוּ לְאַשְׁדּוֹד , לְתָל-אָבִיב , לְחַיָּפָה , לְנַתְנִינָה , לְרַעַנְנָה , לְאַילָת וְעַד מִקְומֹת בִּיְשָׁרָאֵל . וְאַנְיָה אֹהֶבת אֶת כָל המִקְומֹת בָּהָם בִּקְרָתִי .

בָּסְדָ'

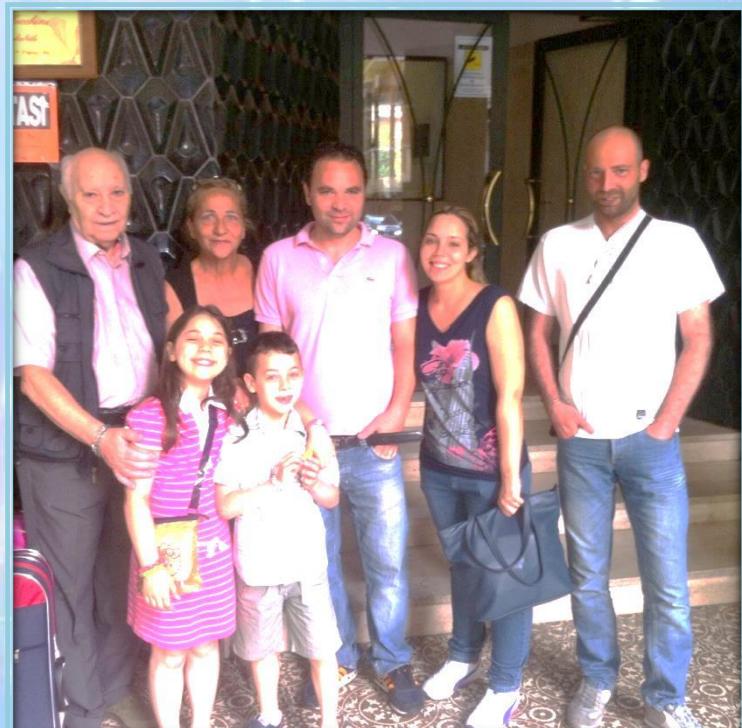
בֵּית סְפִּרְטָה בִּישְׁרָאֵל – בֵּית סְפִּרְטָה עֲזֹיאָל

כל החברות שלי שעשו עלייה לומדות בבית ספר 'נצח ישראל'. אבל אני בחرتה ללמידה בבית ספר 'עוזיאל' כי שני מוסקטי, חברה שלי מאיטליה למדה כאן והמליצה לי ללמידה פה. ביקרתי בבית הספר 'עוזיאל' ומאוד רציתי ללמידה פה. הייתה צריכה ללמידה בכיתה ד', כי באיטליה כבר למדתי כיתה ג', אבל המנהלת חשבה שהיא לי קשה. ושכדי לי ללמידה בכיתה ג'. והיא ממש צדקה! בכיתה שלי יש לי חברות טובות אתם אני משחקת בהפסקות והן מזמין אותי אליהן הביתה ואני מזמין אותה אליו.

כשהגעתי לבית הספר לא ידעתי מילה בעברית. הייתה מדובר עם הבנות בסימנים של ידיים. המורה אילנה למדה אותי לקרוא ולכתוב בעברית אחרי שבועיים עמדתי מול כל הклассה וקרأت בעברית מתוך הספר. כולם מילאו לי כפיים.

היום אני מדברת בעברית ומבלג'ה כמעט האול

ואני מרגישה ממש ישראלי

בס"ד

סיפור הצלחה שהוביל טלי סעדון כייתה ג' הסיפור של סבתא מרים וסבא פרץ סעדון

סבא וסבתא שלי עלו מטוויס בשנת 1956.

הם עלו אוניה לארץ ישראל.

ההפלגה לארץ אוניה הייתה ארוכה,
הם הגיעו לארץ ישראל כעבור עשרה ימים.

בארץ הם הגיעו לראשונה לעיר חיפה ומשם נסעו במשאיות שהובילו
פרות, לעיר אשקלון. הם השתכנו ב- "מעברה ב".

במעברת הם קיבלו בית מעץ, גודלו היה כ-30 מטר ובו השתכנו כל בני
המשפחה (שמונה נפשות) בשכנות לעולים מעראק.

פרנסת - סבא עבד על מנת לפנים את כל בני המשפחה
בעבודות דחק – יי'עור.

סבתא מסורת שהחיה במעברת לא היו קלים, היה צפוף
והפרנסה לא הייתה מצויה אך בכל זאת תמיד הייתה שמחה בבית.
סבא וסבתא עשו הכל על מנת שלכל בני המשפחה יהיה טוב.

סבא שטל הרבה שתילים סביב הצריף וסבתא תפרה בגדיים
לכל בני הבית. עם השנים סבא שיפץ והרחיב את הצריף.

כעבור שש שנים הם עזבו את המעברה ועברו להשתכן
בדירה אותה קיבלו בדמי מפתח מחברת עמידר

הסוכנות הלאומית לפיתוח וניהול אדמות

הוקמה מדינת ישראל

ב-ס"ד

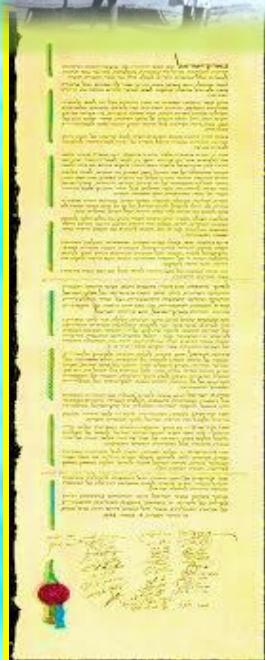

סיפור העלייה שהביאה הכל קאנדלקר כייתה נט סיפור העלייה של סבתא נעמי אושרי

سبתי עלה לארץ מעיראק בשנות 1950 – שנתיים אחרי קום המדינה.
سبתי הייתה בת 3 שנים כשהוריה עלו לארץ מלבנון (עיראק). הוריה החליטו לעלות לארץ ישראל בעקבות התנכלויות קשות של ערבים לאוכלוסייה היהודית. סבתי סיירה שהיא והוריה עלו לארץ במתוך עם מעט חפצים כי הם לא רצו שהערבים שגרים בשכונות ידעו שהם עולים לארץ ישראל. המקום הראשון שאליו הגיעו היה שער העלייה ושם עברו למעברת באוהלים. אחרי זמן מה הם עברו לגור בצריפים בעיר אשקלון.

سبתי מספרת שכאשר הם גרו בצריפים היו להם הרבה קשיים. למשל :

- + **היא ברז משלוחך לכל השכונה, כדי להתקלח היה צריך למלא יותר מ- 4 דליים של מים ! דבר שהיה מפרק וקשה .**
  - + **בימים של סופות ורוזות היו הגגות של הצריפים עפים והם נותרו ללא קורת גג ולא מקום לשון בו .**
  - + **היא להם קשיי בקלילות השפה .**
  - + **את כל רכושים השאירו בעיראק. מירק הם הביאו איתם רק מעט כסף ואת הבגדים שהיו עליהם لكن לא היה להם שום דבר .**
  - + **באוטו הזמן לא היו חניות מכלת או ירקות וכן כל משפחה קבלה פנקס שבו היו כרטיסים או בולים שבעזרתם קיבלו מזון : לחם, ביצים, שמן וריבה .**
- سبתי סיפרה שהיא צריכה לעמוד כמה שעות כדי לקבל מזון או להביא מים לשתייה ולרחצה.**
- + **באוטם שנים לא היה גז لكن בישלו על פתיליה או על גחלים .**

תקופה זו הייתה קרובה בפיים "תקופת הצלע". החיים באותה תקופה היו יותר קשים כי העולים לא ידעו את השפה המדברת בארץ אבל בכל זאת הם עשו הכל רק כדי להגיע לארץ ולהתיישב בה.

בָּסְדֵּ

סיפור העלייה שאליה נעם אוזגא כיתה ג'

סיפור העלייה של סבת סוליקה

סבתא שלி, סבתא שולת {סוליקה} עלתה יחד עם הוריה ושמונת אחיה {חמשה בניים ושלוש בנות} ממרוקו בינואר 1965. סבתא שלி, הממוקמת ששית מבין הילדים, הייתה אז בת 12.

במרוקו היא נולדה ואילתה בעיר דימגט, אביה שימש כרב ושוקט ידוע בעיר, והיה בעל חנות לממכר בדים ואמה הייתה עקרת בית. במרוקו היה מצבם הכלכלי טוב, הם גרו בבית פרטי בעל 2 קומות, עם הרבה חדרים וחצר באמצע הבית.

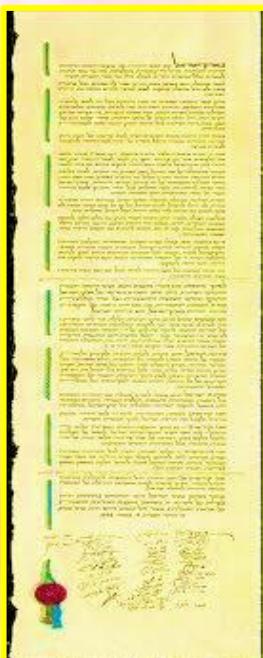
סבתה למדה בבית ספר "אליאנס".

ההורים של סבתה היו ציוגיים ואהבו את ארץ ישראל וזלמו להגיע אליה ולירושלים.

כשופתחה ההזדמנות לעלות לארץ הם מימשו את הרצון שלהם ונסעו באונייה לצרפת, שם שבו במשך שלושה חודשים מעבר ומשם שבו על אונייה בדרכם לארץ ישראל. בהגיעם לארץ, עגנה האונייה בנמל חיפה, ומשם עלתה המשפחה לאוטובוס שהסיע אותם לאשדוד. שם התגוררה המשפחה. שם גרים עד היום סבי וסבתה.

קשיי קליטה

כמו כל העולים נתקלה משפחתה של סבתה בקשיי הקליטה, מחסור במקומות העבודה, הסתגלות למקום החדש ותרבותות השונות. אבא של סבתה רכש חנות באשדוד ובכך המשיך את עיסוקו ומכר בדים וגם היה לשוחט ולבסוף שכונה ואמה הייתה עקרת בית.

ב-ס"ד

סיפור העלייה שהביאה אביטל טנג'י כיחה

סיפור העלייה של סבא מצד אבא.

סבא עלה לבדוק לארץ ישראל מלכונן בשנות 1950.
הוא עלה בעגלה הרתומה לסוס.

בארץ הוא הגיע קודם למיצפה רמון ומשם לאשקלון.

התלאות שעבר סבא בבואו לארץ :

סבא ברוח מהצבא הצבאי והיה עריך .
לכן נזר עליו עוזש מות . מהצבא הצבאי
זיפשו אותו אר לא מצאו כי הוא התזבב
בקיבוץ ועבד ברפת.

הוציאים בארץ לא היה כלים
לסבא , כי הוא היה בודד ,
בליל הרים . בן יזיד .

לאזר 7 שנים שעבד בקיבוץ הוא עזב את הקיבוץ ועבר לעיר
אשקלון . סבא היה מנהל של זקלאות . ורך הכיר את סבתא
שלוי . הוב התזבגנו , והקימו משפזה לתפארת . כל זאת בצל
המלחמות שעבירות ערב נלווה במדינת ישראל .

בס"ד

סיפור העלייה שהביאה תאריך עפגין כיתה ג' .

סיפור העלייה של סבא רבא עובדיה
ושל סבתא רבתא אורה.

סבא רבא עלה מטין בשנת 1950 .

הוא עלה במטוס והגיע לקיבוץ עין שמר

המצטלב במעברת היה מאד לא פשוט
לא היה אוכל , לא הייתה עבודה .

בהתחלת , במערב שלוש שנים , הם גרו באוהלים

באוהלים לא היו ברזים לכל משפחה וגם

שירותים לא היו . היה ברז אחד וחדר שירותים

אחד מחוץ לאוהל ששימש את כל המשפחות .

היו מכבסים את הכביסה בידים . לא היה חימום ובוחרף

באוהל היה קר מאד . סבתא ילדה את הבנות ועל כל נפש

במשפחה היה קיבלה חצי כיכר לחם ביום . במעברת בעין שמר עבדו ועל יום
שלם של עבודה קיבלו חצי לירה (5 שקלים של היום) גם הנשים עבדו . סבתא
רבתא עבדה בשדה אפילו הייתה בהריון . היא עבדה יום שלם !
וגם קיבלה חצי לירה ליום

הם גרו
בצרים 18 שנים

בס"ד

סיפור העלייה שהביאה רעות ווסת כיתה ג'.

סיפור העלייה של אימה.

אימה זוכלה באתיופיה לשליטה של קיסים. רבנים שגורו בכפר יודוי במצוות גנדר. חי הקהילה בכפר היו מבוססים על שמירת התורה והמצוות, עשיית חסד. סבא של אימה ז"ל היה מכnis אורחים גדול וביתו היה פתוח לרוחה כל ימות השבוע היו נכנסים אורחים ללא הפסקה. עובי דרכו שהיה זיקום לאש"ל _אכילה, שתייה, לינה)

עד מילוחת אמא שעמלה בבית סיפורים רבים על ארץ ישראל וירושלים. היה חלק בילתי נפרד מהתפילות, היכוספים והחולמות שלה בתור ילדה. חלק מהדודים של אמא עזבו את הכהן על מנת להגיע לארץ ישראל. הם עלו לארץ ב"מבצע מישל" דרך סודן.atalות קשים ואף באבדות בנפש. דודה של אמא איבדה את שני ילדיה שנפטרו במחנות בסודן.

עיר העלייה היזוקית מאתיופיה לארץ ישראל נפתחו כשאמה, שהיתה בת 9. המשפה עזבה את הכהן והגיעה במסע רגלי של מספר שבועות לעיר "אדיס אבבה". שם גרה שנה שלמה וחיכתה בתור לעלות לארץ ישראל. כשהמשפחה הייתה באדיס אבבה השגרירות דאגה להם לאוכל, בגדים, בית ספר לילדים. אמא התחללה ללמידה לראשונה בבית הספר בשגרירות הישראלית באדיס אבבה.

בשנת 1991 נפתח מבצע שלמה. זהו מבצע חשי ידוע שבו עלו 14.000 יהודי אתיופיה ביום אחד. יום העלייה היה ביום שבת. בבוקר ים שישי הגיעו שליחים מיוחדים לבית שבו גרו המשפחה של אמא שלி והודיעו כי צריך לעזוב מיד את אדיס אבבה הם הורו למשפחה להגיע לשגרירות. המשפחה עזבה הכל והגיעה מידית לשגרירות. שם מינו את האנשים ושלחו אותם באוטובוסים לכיוון שדה התעופה. בשדה התעופה חיכו להם מטוסי קרב.

עליהם לארץ במטוסים אמא עלה עם המשפחה למיטוס. אמא זכרת שהיא מאוד צפוף במיטוס לא היו מושבים בגלל שהיא צריכה לצורק להכנס למטוס כמה שיותר אנשים וכך הם טסו ברכבת אווירה והגיעו לארץ הקודש.

אייה בבית המקדש? כשירדו מהמטוסים כולם השתחו על הרצפה לנשך את אמתה הקודש. כאשר האגיעה לארץ היא שאלת ההורים אייה בית המקדש. בתור ילדה גם בסיפורים שמספרו לה חשבה שבית המקדש קיים. לא רק אמא, גם הרבה מבוגרים לא ידעו שאין בית מקדש. המשפחה נקלטה במרכז קליטה "צוחר" שבachelor אשכול.

אזורים כמו עזים הם עברו לגור באשכול.

בגיל 24 אמא הכירה את אבא והתזתנה אליו. כיתה

בָּסְדָּך

סיפור העלייה שהביאה עטרה טויטו כייה סיפור העלייה של סבתא שושנה.

סבתא שלי עלתה מתוניס בגיל 10 עם הוריה ואחיוותה, היא הגדולה מבין האחים. המשפחה עלתה ארץה באנייה בשנת 1951.

סבתא שושנה מספרת :

"עלינו לארץ באנייה והיינו בה כשבוע, ואני התרוצצתי באנייה . בארץ היינו גרים באוהלים. אוכל היו מחלקים לנו לכל המשפחה חצי כיכר לחם ליום.

לסבתא של זווית לא כ"כ נזימות מהשניות הרائعות בארץ.

היינו קשים שהיומם לא קל לנו להבין. הייתה **תקופת צנע**, לא היה אוכל בשפע כמו היום, המגורים היו באוהלים ואח"כ בצריפים.

היינו מחלקים בשיר פעם בשבוע, עם כרטיסים, לכל המשפחה. דגים היו רק בקופסאות, לא היו ביצים אלא אבקת ביצים לפעמים היו מלקטים חיטה ותירס ממה שנשאר בשדה ועוד טוחנים עם רוחים ומכנים קויסוקס ולחם.

"**זרענו ליד הבית כל מיני ירקות בשבייל האמושׂה** והוא קצר עופות בגינה **בזורף** היו וואדיות (מקום כלשהו בו המים מתרכדים ונשחפים להם)

מלאים עד הסוף במים, لكن לא יכולנו להביא לחם. אז היו מביאים את הלחם בעגלה, זורקים לנו אותו מרחוק ואנחנו היינו תופסים.ABA של פעם אחת רצה לתפוס את האוכל וכמעט נשחף עם המים. בלילה **אבים** באו לנו אל האוהל ומנסים לטרוף .

לא הייתה מקרר אז שמננו את האוכל על אין החולון ולפעמים היו באים אנשים שבאו מעזה וגונבים לנו את האוכל". **בלית הספר כל האילאים למדו יוזד.**

סבתא עבדה בחקלאות מגיל צעיר כדי לפרנס את המשפחה

בואי כלה בגיל 18 סבתא התתחתנה. הייתה שמלה כלה שערה מכללה לכלה, וגם מאפרת אחת העוברת מבית לבית בשבייל לאפר את הכלות.

למרות הקשיים האווירה הייתה אוירה של שמחה פנימית

והרגשה של קדושה וקיים המצאות קלה כבמורה לימוד תורה וואהבת לרעך כמוך" בכל המתאפשר. אהבת הארץ

זכרת גם ביום בכל עזין לעיריהם, בעבודת האדמה,

האדמה, בשמשה להיות כל יום על אדמות ארץ ישראלי הקדושה.

בס"ד

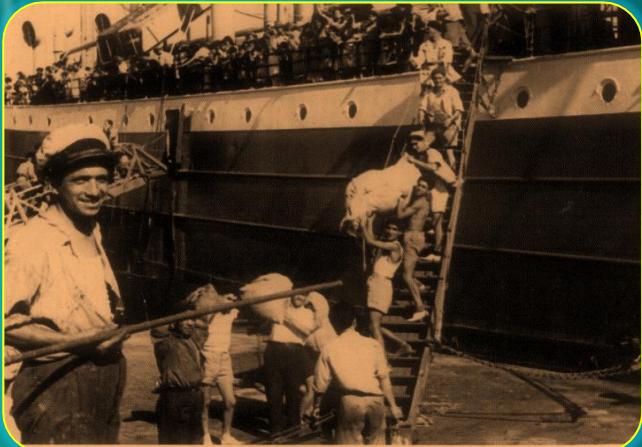
סיפור העלייה שהביאה אגם זיאג, כיתה ג'

סיפור העלייה של סבא יוסף

ארץ העלייה : הארץ גראבתה

שנת העלייה: 1963

האופן בו עלו באגדה

הם הגיעו לארץ בראשונה כזרים, ומוזלפת נסעו ישר לאשקלון.

סבא יוסף מספר כיצד היו הזרים בארץ כשללו –

כשללו לא היו כביש דירות, קיבלו זכויות בכל זכויות ובליל זכויות,
נפשות בשני זדרים.

לא היו עבודות, קשה היה להציג עבודה, הזרים לא היו קללים, כלל תזבורה
היה קשה להציג מקום קבוע.

רוב האנשים עשו במסור, בzin וחקלאות, העבודות היו בעיקר עבודות כפויים.

היה קשה להציג כל מיני דברים אפילו בחו',
והרפואה לא הייתה מפותחות כמו זו.

בָּסְדָּ

סיפור העלילה שהביאה שילת קרוואני כייתה ג'

סיפור העלילה של סבתא

סבתאי עלה הארץ לארים בגיל 12.

סבתאי הגיעה לארים במטוס מהלמן.

גם סבא עלה ארץ תיבון.

סבתאי לא דיבתה בשואה.

איך הם הצליחו זאת אז ?

inati עלה הארץ וגר במעברה

עם משפוזתו .

גם סבתאי עלה הארץ לארים וגרה עם

משפוזתא,

וכך הם נפגשו.

שבוע ישראל

בָּסְדֵּךְ

סיפור העלייה שהביאה הדר קדוש כייתה נ

סיפור העלייה של סבתא שושנה.

בשנת 1965 סבא וסבתא עלי עלו

FROM ISRAEL TO AUSTRIA

ואיתם תיינקות קטנה כבת שגגה.

הם הגיעו לער אשקלון והתמקמו במרכז קליטה

שהיא בוגי מצריפים יוצאים בשכונות עתיקות.

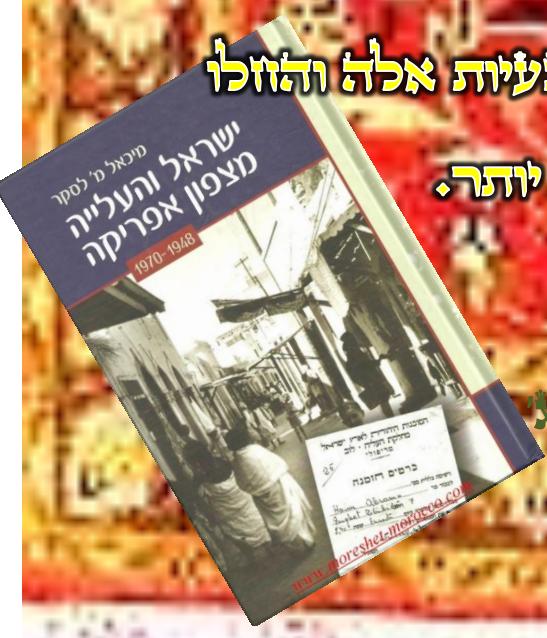
בהוואלה היו לסבא וסבתא קשיים רבים

בעזה וברית ולבזיאת מקומות עבודה.

רק לאזר תקופת מסיבות התגברו על בעיות אלה והוזלו

לויזות וזעם יציבם ומוסדרים יותר.

סיפור העלייה שהביאה אבטל טangi כייתה נ

בְּסִילָה

סיפור העלייה שהביאה הילדה אמיר

סיפור העלייה של סבא מצד אבא

סבא וסבתא רבה מצד אבי נולדו והתווותנו ביון.

סבא נולד באי זקניטוס בשנת 1906 ושירת בצבא היווני שירות חובה. בסיום השירות מدد באים והגיע לאי חIOS . שם מצא את סבתא ונקשרו ביניהם ברית עולם. לאחר שהות של שנה באי חIOS חזר לאי הולדטו עם סבתא ושם נולדו להם 6 ילדים. יש לציין שבאי זקניטוס התיחסו ליהודים כשוויים אל שווים ללא גילוי אנטישמיות או התנסאות.

בשנת 1943-45 כבשו הגרמנים את יוון

הם החלו בהשמדה ביון עצמה וחלק הובילו למחלנות עבודה והשמדה באושוויץ-בירקנאו. הממשלה באי זקניטוס התנגד בכל תוקף ללקיחת היהודים למחלנות השמדה, והגיע בלילה ברירה "לנדב" את היהודים למחלנות עבודה באי זקניטוס לטובת הצבא הגרמני.

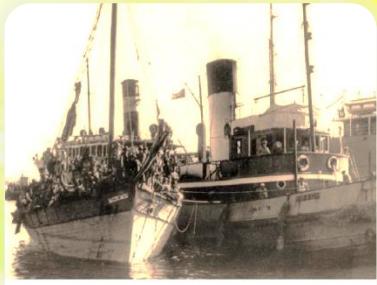

סבא רבה עבד במוזגות הגרמנים

בתיקון ובשפוצים, זוכה" למן אוכל ולכир לחם אותם שמר מכל משמר כדי להביא הביתה. באחד הימים חזר הביתה ולא מצא את משפחתו. כשאל את השכנים נאמר לו שהגרמנים על אף הבטחתם לא הגיעו בייהודים החלו למצוא סיבות כדי להתנצל לייהודים, וסבתא והילדים מסתרים במרתף של השכן וכרכחו שם עד סיום המלחמה. תוך שהם מקבלים סיוע מלא ככל הניתן מצד המשפחה שהנה משפחת גוים.

משפוזת זו קיבלת אותה זסידי עולם מיד ושם.

האוניה בעמ' הנרייטה סולד

בשנת 1946 בינוואר הגיעו לאי שליחי מוסד שרכזו את כל היהודים באי והעלו אוניהם לאונייה שהפליגה לישראל. האונייה בשם "הנרייטה סולד" הגיעו לחיפה שם חורדו הפליטים ונערכה סלקציה (מיון הפליטים). סבתא שהייתה בהריון נשלחה עם 2 ילדים מעוצר בעתלית שם נולד הילד השביעי. סבא נשלח עם 4 ילדים לממחנה מעוצר בקפריסן. שם שהה עד סוף דצמבר. בשנת 1947 חולצו הפליטים על ידי המוסד כרך לאחר שנה נפגשו שוב סבא וסבתא והילדים.

הווים בארץ הקודש

"במקום שיש יושב יש גם תקווה".

"במקום שיש בכלי יש גם צזוק".

החיים בארץ היו קשים. המשפחה הייתה גרה במעברת צrifim. היה חסר אוכל והפרנסת הייתה קשה. סבא וסבתא הלו ליעולם בהרגשה שבעם עלייתם לישראל והתבוסות בה ופה בישראל חייו ונקבעו הוא הניצחון הגדול ביותר שלהם ובוואדי של כל ניצולי השואה ורדיפות הנאצים.

ת.ג.צ.ב.ה.

תולדות זויים אלה נכתבו על ידי סבא של הילדה אמר שגולדברג-47/11/27

מוחוך זכרונות וסיפורים סבא וסבתא.

ב-ס"ד

סיפור עליה של שבתא גולית לוזן

סיפור עליה שהביאה האגדה אפרת

סיפור העליה של שבתאי התוויל לפני כ-6 שנים. שבתי הגיעה ביזוד עם אימה ומושפוזתה מטריפולי. הם הגיעו מרצו לחיות בארץ הקודש ארץ היהודים ולוויות זוי דת.

שבתי באה לאין בגיל 6 יהודים. אימה הייתה בת 18. ההפלגה ארוכה כשבוע. האזים בארץ לא היו קלים הם הגיעו ונתקלו בלי מעט קשיים. הם גרו במעברות מעין אוהלים. הם קיבלו תלושים מהמדינה עזה שימש להם כסוף. בתלושים הם קנו מצרכי מזון. שכן, בתקופה ההיא הכל היה הרבה יותר זול.

יהודים או היו מאוד מאוזדים הם גרו יוזל, כל מיני עדות. הם גרו בזאת עם הערבים והיו ביניהם יוסי-שכננות משוכלים ואו.... התווילת מלזמות העולם הענidea, והיוzingim בין היהודים לערבים התרערר.

בסוף דבר היו לא מעט קשיים, אבל הם לא התזרכו שהגיעו לאין, הם לא התזרכו שהגיעו לחיות בארץ הקודש. היה כדי לעלות לאין ישראל.

למרות שהווים בהצלחה היו קצת קשיים היה שווה לעלות לאין הקודש ולוויות הארץ היהודים. לא מושנה כמו שכולם שונאים העיקר עליהם מאווז

בס"ד

סיפור עליה של סבתא לאט עמר זיל (毛泽ל אמא) סיפור עליה שהביאת תאיר ביטון ביתה ג'

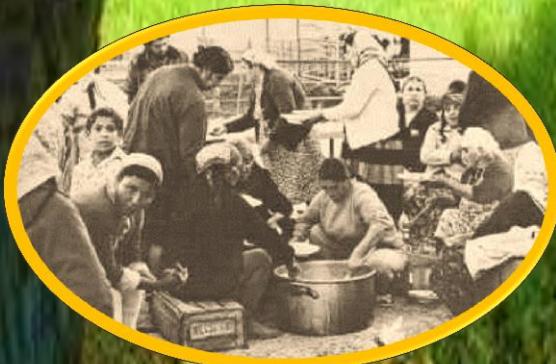
סבתא לאה עלה לארץ ישראל מכורדיסטן בשנת 1956. היא גרה עם הוריה ושני אחיה בכפר ערבי, ואחרי שאימה נפטרה הם עברו לעיר פיזדר לצד סלמניה. שם הם גרו בחדר קטן בתוך בית-כנסת שבו אביה של סבתאי שימש כשם.

לאחר תקופה מסוימת, סבתא ובני משפחתה נסעו ברכבת לבגדד שבעיראק. הם הגיעו שם בחודש והתגוררו בבית-הכנסת הגדול שבגדד. משם, לאחר סיורי בירוקרטיה עם השלטונות, עלו במטוס לארץ ישראל כשבתי בת 16 שנים בער.

הם הגיעו לערעילה בישראל וגרו בצריפים / אוהלים כמו חדשניים. ומשם שלחו אותם לكريית-سمונה.

לאחר שהות של שנה וחצי במקום, פנו למושב עג'ור שבחלל עדולם. הם פנו ברכבת משא של זיפזיף מהסוכנות. מאחר וסרבו להתגייס לצבא {ענין של כבוד}. שם גרה סבתאי עד שנישאה לסת'.

החיים בארץ היו מתח לא פשוטים עבורה. השפה לא הייתה מובנת וחלק מהאוושים שידעו ערבית שוחחו בשפה זו עם השוטרים מהסוכנות והעבירו אחרים את המסר. בזמן זה פיתחו קורס שיעורי עבר ללימוד העברית רק לגברים.

תגָּאֵי הַמְּזֹוִיל הָיוּ קָשִׁים וְלֹא דִּינָה מִמּוּשׁ מִתְּלָאָכֶל.

סְבִתִּי וּבְנַתְּמַת הַמְּשִׁפְחָה הָיוּ קָוטְפּוֹת תְּאַנְּים וּסְבָרְסִים וּמְכִינּוֹת מֵהֶם רִיבּוֹת. מְהֻסּוּכּוֹת הָם קִיבְלוּ לְחִם שָׁחָר כְּמוּ פְּחָם, סְפָגְטִי וּמְצֹוֹת. זָאת לְאַחֲרַת שָׁהִי מְחֻכִּים שָׁעֹות לְקַבְּלַת הַמְּצְרָכִים הַלְּלוּ.

מִים הָבִיאוּ לָהֶם בְּמִיכְלִיות גְּדוּלָות וּמֵהֶן הָם הָיוּ מַמְלָאִים דָּלִי מִים.

עִם הַשְׁנִים מִשְׁפְּחָתָה שֶׁל סְבִתִּי קִנְתָּה כְּבָשִׁים וּעִזִּים וּסְבִתָּא הִיִּתָּה דָּוָגָת לָהֶם לְאַכְּל וּמִים בְּחִלּוֹף הַזָּמָן הַשְּׁלִימָה סְבִתָּא פָּעָרִים וּלְמִדָּה קָרוֹא וְכָתוֹב. כְּךָ הִיה לָהּ קָל יּוֹתֵר לְתַקְשֵׂר עִם הַסְּבִיבָה וּלְשָׁלֹוט בְּשָׁפָה נּוֹסְפָת מִלְבָד שְׂפַת הָאָמ שְׁלָה-כּוֹרְדִּית.

סְבִתָּא טִיפְלָה בָּאָבִיה וּבָמַשְׁקָה הַבֵּית עַד יּוֹם חֹופְתָה לְאַחֲרַ שְׁהַתְּאַקְלָמָו מַעַט.

מְהֻסּוּכּוֹת פָּנוּ לְאַנְשֵׁי הַמַּוְשָׁב וּבִיקְשׁוּ מֵהֶם לְגַדֵּל טָבָק.

בַּמְשִׁיר 5-4 שָׁנִים עֲבוֹר תְּשִׁלּוּם. בְּגִידּוֹל טָבָק. בְּהַמְּשִׁר, עֲבָדָה סְבִתָּא בְּמַטְעִים שְׁבַמַּוְשָׁב. שְׁתַלּוּ תְּפַוחִים וּעֲנָבִים, עֲדָרָה וּנְיקְשׁוּ אֶת הַעֲשָׂבִים הַשׁוֹטִים, וּלְבָסּוֹף עֲבֹדוּ בְּקַטִּיף בְּמַטְעִים

ב'ס"ד

סיפור העלייה של סבא יצחק ז"ל (מצד אימא)

סיפור העלייה שהביאה תאיר ביטון.

סבא יצחק עלה לארץ ישראל בשנת 1951 ממרוקו. הוא למד בבית-ספר חקלאי במרקاش עד כייתה י'. במרוקו סבא עבד בעיקר בחקלאות ומהכسف שבאי היה מרוויח מעבודת הסבלות היה נשלח ללימוד תורה. סבי ואחיו למדו בבית-הספר עם ערבים ובהפסקות הם היו זורקים עליהם אבנים על הראש. ילדי המשפחה החליטו לא לлечט ללימודים בספר ימים. כדי להגן עליהם, אביו של סבי היה מלאו אותם לבית- הספר ומחזירים הביתה.

אר, כשראה שהמצב החמיר, דאג, ללא ידיעתו של אימו של סבי, לכידורי העלייה לכל בני המשפוזה. סבי ומשפחתו הפליגו באנייה לצרפת במשך שלושה חודשים. שם למד עם אחיו ואחותו קרוא וכתוב בצרפתית. לאחר שלושה חודשים הפליגו באנייה לארץ ישראל. כאשר האחות הקטנה של סבי הייתה תינוקת יונקת זהה היה מאד קשה. סבא הגיע לארץ עם משפחתו לחיפה, ושם נשלחו למעברה ג' באשקלון במשך שנה ולאחר מכן עברו לשיכון בעתקות.

התנאים בארץ היו מאד קשים: השירותים היה מחוץ לבית, ברוח אחד לכמה משפחות. גרו בפחונים {שני צריפים מפח} משפחה של עשר נפשות. מבחינה כלכלית, היו נתונים בולטים על-מנת שיוכלו לקבל אוכל ולרוב היו מקבלים מרגנינה וכל מיני מצרכים לא אכילים. אימו של סבי הייתה דואגת להחליפם במצרכים אחרים כדי שתוכל להכין מהם אוכל מฉין ואכיל.

הפרנסת הייתה קשה וaba של סבי היה מפרנס יחידי שעבד בקרן קיימת בית-שם. לגברים בקושי הייתה עבודה והנשים ישבו בבית.

האחים הגדולים עבדו בחקלאות וסבי עשה לאימו גינט ירקות ליד הצריף. סבא עדר, שתל וגידל בגינה חצילים, גזר, עגבניות, תפוא"א וכו'.

אימנו הכינה מתבן, חמר ובנים תנור קטן שעליו הנicha סירים, זכר הכינה מרק ירקות, מירקות הגינה. בתנור זה הרתיחה מים לשתייה ולכביסות.

לא היה גז, מכונת כביסה ומקרר. היו קונים קרח ונפט, וכשהיה יורד גשם על גג הפחון, לא היו נרדמים מהרעש, וכשנגמר הנפט היה חושך. בחוץ לא היו סוללים כבישים והיה רק בוץ.

באotta תקופה פרצה מלחמת סיני וכשהיינו של סבי הייתה הולכת לפרדס להביא עציים, הילדים היו קטנים ונשארו בלבד, כאשר הם שומעים ברקע הדי פיצוצים ויריות. ילדי הבית היו מתחבאים מתחת למיטות מרוב פחד, ובלילהות היו שומעים קולות שעולים בונוס>.

את העולים החדשניים היו לוקחים לעבודות הקשות בשדה עם טוריה. החשיבו אותם לאנשים ללא השכלה ולא מלומדים. הם עבדו בחקלאות בשדה, קטפו עגבניות, בוטנים, כותנה, תפוא"א, אבטיחים, מלוניים ושתלו בצל.

סבי ואחיו הגדולים יצאו לעבוד משום שלא רצו להכביר על הורייהם ולבקש מהם דברים. הם קנו לעצםם בגדים, נעלים ועוזרו בשכר לימוד. להורים לא הייתה יכולת לתת כלום מלבד אוכל.

עם הזמן עברו סבי והמשפחה למושב 'בית-שקמה', שם גידלו עופות, פרות ועבדו ברפת ובמשק.

ובהיותם סבי, אחיו ואחיו הת חתנו | והקימו משפחה ענפה לבית משפחת עמר ב"ה.

בסדר

סיפור העלייה על'

סבא ישי וסבתא מסעודה זיל (פנץ אבא)

סיפור העלייה שהביאה תאייר ביטון.

סבי וסבתاي זיל הרכחו במרוקו. האח הגדול של סבטי מסעודה הכיר ביניהם והם התחרתו במרוקו. בשנת 1956 עלו באנייה לארץ ישראל, ועגנו בחיפה (משר החפלגה ארך כ-4 חודשים).

משמעותם במשאות למושב לוזית שבתבל עדולם נאכלטו אותם בצריפים של הסוכנות היהודית.

סבא ישי עבד בקשר קיימת לישראל וסבתא מסעודה גידלה את הילדים. סבתא הביאה לעלם אחד עשר ילדים ב"ה, שישה בניים וחמש בנות. היה מאוד קשה לגדל את הילדים באותה תקופה. לא היה מים, חשמל, מכונת כביסה, טלפונים ורכבים.

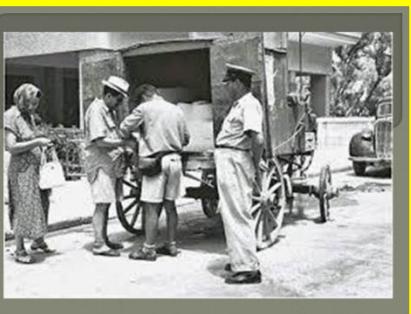
מאחר ומם לא היו ביישוב, אנשי המושב היו קוראים קrho ממשאית שהייתה מגיעה אליהם וכן היו מחלקים להם מזון ממשאית אחרת.

ממה שננטמו סבתא הייתה מסתדרת ומאלתרת לילדים אוכל.

בגדים העבירו מאחד לשני וכן נעליים שהיו במצב טוב.

את הבגדים סבתא הייתה מרתיחה על פרימוס ומכבשת ביד.

כרצנו לתקשר עם אדם מסוים הלכו רגל ממקום למקום הרבה, היה ולא היה כלי תחבורה.

2008

1998

1989

סבא הוא האדם הראשון שקנה רכב במושב וכשהיה קורה משחו הוא תמיד היה עוזר ומפנה למקום אמבולנס. הוא גם היה עוזר לבני המושב בפעולות ממקום למקום.

לאחר זמן מה עזב סבא את קון קיימת והתמנה למחצית היישוב במשק סבא וסבתא עבדו בחקלאות, גידלו כבשים, עופות, פרות ועם השנים גם פרחים.

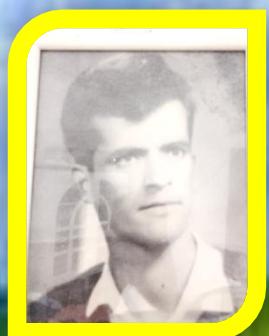
סבתא הייתה בהריון, כשייש להם בבית עד ילדים, עם כל הקושי הייתה עזרת בעבודת המשק, מלבד עבודות הבית וגידול הילדים.

היא הייתה משארה ילד בMITTEDה עם בקבוק לאוכל, ילד קשור על הגב ותינוק בבטן. קר הייתה חולכת לחת אוכל לעופות ומים לפרות.

זה לא היה פשוט והיה לה קשה מאד, אך חמותה הייתה גרה לידה ועזרה לה קצת עם הגдолים. לאחר מספר שנים נפטרה חמותה וסבתא מסעודה התמודדה עם כל העול לבדה.

ס' ז' ה אלכוהול חייכט.

לימים, זכו סבא יعيش וסבתא מסעודה ז"ל להקים משפה לתפארת, זכו לנכדים ולנינים ב"ה, טרם פטירתם.

סיפור העלייה שהביאה יהב זורי.

סיפור העלייה של אסנת זורי.

בשנת 1996 עלייתו מצרפת.

הסיבה לעלייה : אנטז'ו עליינו מצרפת, כיון שהילדים היו קטנים וחריגנו שמתזוזה אנטישמיות. הילדים לא יכלו לשים כיפה מזוין לביה והצרפתיים הפסיקו ל��נות מהיהודים.

לפז'ו שעליינו ביקרנו פעמים רבות הארץ ופשט אהבתו אותה. לבסוף הצלינו לעלות הארץ התזוזנו לארץ מזוהות, השכרנו בית, קנינו רכב ועליינו לארץ בזופש האDEL.

הצלינו שמות יישבים בעיר אשקלון ורשמניו את הילדים למוסדות זיוגים ובזיסק נרשמנו גם לאולפן כדי שהילדים יכולים להשתלב בקלות

בזברה הישראלית

בכ"ד

סיפור העלייה עלה ביאה ספר עבור.

סיפור העלייה של סבתא רוז' עמר

בשנת 1964 משפחתי החליטה לעלות ארחה ככל יהודי , היא עלתה ממרוקו. אני הייתה בת 8. היונו 5 אחים ואחות , אמא , אבא ודוד שלי.

האופן שבו עליינו

יצאנו באמצע הלילה עקב הפחד מהערבים שהיו , מתנכלים למי שרצה לעלות ארחה. יצאנו לכיוון שדה התעופה בקזבלנקה , כל הלילה נסענו , לשדה התעופה. הגיענו למטרוס שהיכלה לנו ומשדה התעופה טסנו לאיטליה שם היונו במעטון עולים חדשים ימים עד שהיכינו לנו דירות בארץ. בינו לבין הסתובבנו באיטליה והריחות היו מאד מוזרים ריחות לא מוכרים ריחות שלא זיהית.

הגענו לארץ הקודש

כשהדרות היו מוכנות עליינו לארץ ישאל מאיטליה במטוס . כשנחתנו אסף אותנו טנدر מקרטע כל המשפחה נכנסה בטנדר והגענו לאשקלון.

בָּסְדֵּן

הַזֹּיִם בָּאָרֶץ

באשקלון קיבלו אותנו משפטת ביטון שהיו עשירים במרקוקו והיו "גמלי חסדים". הם עזרו לנו ותמכו בנו. זה היה לקרהת פורים. ואז הגיעו ההכנות לפסח.

באוֹתָה תְּקֻפָּה הַזֹּוִילוּ לְזֹופֵשׁ לְנֵזֶבֶת-סְפָר, אֲוֹתִי שְׁבוּ

בְּבֵית - סְפָר "עֹזִיאָל"

וְשַׁאֲר הַבָּנִים שְׁבוּ בְּבֵית-סְפָר אֲזֹרִים.

כך התחילנו לאט, לأت להכיר את הסביבה ולהתחבר עם השכנים, ולהכיר חנויות. יומ אחד הגעתינו לחנותה שהיא ממוקמת בבית פרטי, שהבעליים היו רומנים ואז עלה באפי ריח שריה מוכר ריח שהרחתני באיטליה, שאלתי את המוכרת מהו הריח והיא אמרה לי שזו פסטה.

כשהגעתי לבית הספר עלייתי כבר לכיתה ב' ואני זוכרת שהיתה בשיעור חשבון ענייתי על תרגילים ובמקום להגיד "ועוד ופחות" ענייתי "פלוס ומינוס" ומהורה, שקראו לה שוננה, תיקנה אותה ואמרה ליocr: "אנחנו עושים בארץ ישראל הכל בעברית". הקלייטה שלי הייתה קלה מאוד לעומת אנשים שנאבקו לקלוט את המחייה בארץ (אולי בഗל גיל הצעיר).

אבי היה "שגייא פאור" (יעזר) ולכך לא עבד ואיימי עבדה בגן ילדים, הפרנסת

ה הייתה קשה ואיימי שתיבדל לחיים ארוכים עבדה קשה מאוד על מנת שלא יחסר לנו כלום.

בכ"ד

סיפור האליה שהביאה שירה שלם כיונת גֶּ

סיפור האליה של סבתא דיבא ז"ל

ובעליה סוזר בדים פרסי בשם משה הוסטרא ז"ל

בחרתי לספר את סיפור של סבתא דיבז' ז"ל מאחר והסיפור
מאוד מרגש אותו שמעתי אותו מפי אימ' . ואזכור אותו לעד.

סבתא שלי נולדה בעדן בשנת 1936 לסתבי עוד 6 אחים
יחד עם ההורים עברה לעיר בסורה (גבול פרט עירק) בשנת 1945.

מאחרoSבתא הייתה יפה תואר ההורים פחדו שהערבים יחטפו
אותה והיו מחבאים אותה כל הזמן .

סבא משה ז"ל היה סוחר שהיה מגיע מפרט ומאוד
רצח להתחתן עם סבתא וביקש את ידה מהורייה .
היה קצת קשה לחותן אותה מאחר ולפניה היו עוד שלושה גדולים .
בגלל המצב , העדיף לחותן אותה . התנאי של סבי היה לקחת
אותה לפרט ארץ מגוריו .

סבתא בת שלוש עשרה התחתנה ועברה לגור בפרט , ללא
משפחה ולא מקרים . רק לאחר שבע שנים ילדה את בתה
הבכורה ואחרה נולדו עוד שמונה ילדים .

בשנת 1975 התאולמנה מסבי וגידלה את ילדיה בידי רמה בארץ זרה אך
המשפחה של סבי היו מسببיה כל הזמן . במהלך כל חייה ציפתה שמיישחו
ממשחתה יגיע ויבקר אותה מבסורה אך לשואא .

בג"ד

דודתי, אחות שלAMI נורית, שתבודה לחיים ארוכים,
הוּיְתָה מִגְעַת כָּל שָׁבוּע לְשֹׂק הַתְּקֻוָּה וְעוֹרְכַת אֶת הַקְּנִיות.
היא התחברת למוכרת ירקות פרטיה.

פעם אחד במהלך שיחתה בינהם דודתי אמרה שיש לה אחות
שהתאחדה עם סוחר פרט' בשם משה דוסטרה לפני 35 שנה.

המוכרת הנדרמת אמרה שמדובר באחיה.
הוּיְתָה הַתְּرָגְשׁוֹת אֶךָ דָודָה נָוִרִית רְצַתָּה לְרֹאֹת תִּמְוֹנָה לִפְנֵי
שַׁהֲיָה מִסְפָּרָת וַיַּצְרַת קְשָׁר עִם סְבָטִי.

לאחר שבוע שהוא ראתה את התמונה ושמחה מאוד. היא
סיפרה לכל בני משפחתה ויצרו קשר עם סבתא ודאגה שהיא
תגיע לביקור בארץ.

בשנת 1978 סבתא הגיעה לארץ לביקור
בשדה תעופה.
הוּיְתָה הַתְּרָגְשׁוֹת אֶדְירָה.
המתינו בשדה בני משפחה כ- 50 איש.
וזכתה לראות את בני משפחתה ברוחה.

בשנת 1980 סבתא עשתה עלייה עם כל ילדיה לארץ ישראל והתגוררה
באשקלון.

בס"ד

סיפור העלייה שהביאה שילת זייני כיתה ג'

סיפור העלייה של סבתא תמי מספרד

שמי שילת חיימי בת 9 מבית ספר "עוזיאל" אשקלון.

ברצוני לספר על עלייתה של סבתא שלי לארץ ישראל.

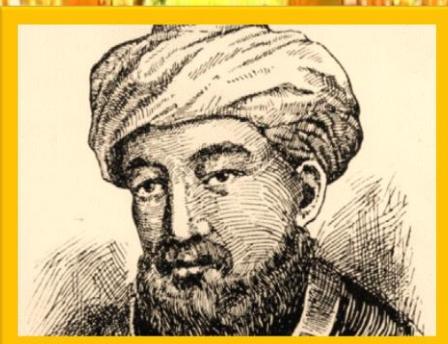
השורשים של סבתא שלי הם מגורי ספרד של לפני יותר מ- 500 שנה, רובם התפזרו במרוקו טורקיה ועוד מדינות. זה היה בשנת 1960, לפני 55 שנים. בהתחלה היה טוב בין התושבים המוסלמים והנוצרים בתקופה שנគראה "טור הזהב".

אר לקראת 1960 היו 2 פוגרומים (פרעות) נגד היהודים והתחלו להציג להם. את סבא רבא שלי הכניסו לכלא בעוניה שהוא גנב סחורה ממפעל גדול שהוא היה המנהל. לאחים של סבתא שלי כל הזמן הציקו והרביכו להם, עד שהחליטו לצאת את העיר (טטואן).

עליה בזושאי לארץ ישראל

באוטו זמן עלייה לארץ ישראל לא הייתה חוקית שם, כי הערבים, בעיקר במצרים, לחצו עליהם לא לשחרר את היהודים. הם פחדו שהיו הרבה יהודים בארץ ישראל וישלו בה, لكن העלייה לארץ ישראל נעשתה בחשאי. המשפחה

התחלקה ל-3 קבוצות (היו נ- 11 ילדים) :

הסבא והסבתא רבעה של התחפשו לתיירים עם משקפי שמש, כובע גдол ומצלמה לקחו איתם את הילדים הקטנים, כאילו שהם הולכים לטייל. בבית נשארו העוזרות עם כל הריהוט. הם לא גילו להם שהם עוזבים שמא ילשינו לשלטונות.

אך אחד של סבṭתא שלוי, שמו יצחק (ז"ל), לקח איתו את סבṭתא שלוי ועוד 4 אחים עם כסף בכיס כדי לשלם לשומרים שייתנו להם לעبور בגבולות. שני אחים של סבṭתא הגדולים יותר, יצאו בלבד ופעם אחת השוטרים תפסו אותם והחזירו אותם בחזרה לעיר ואחרי כמה ימים הם יצאו שוב.

אחרי כחודש נפגשו כולם בעזרת הסוכנות היהודית בדירת מסתור בצרפת ומשם עלו לארץ ישראל.

הגֶּזֶזֶן הַגָּדוֹלֵן – הגויים לא רצו שהמשפחה של סבṭתא שלוי, שמנתה 13 נפשות, יعلו לארץ ישראל ובסוף ב"ה מהם יש היום בארץ ישראל 200 נפשות וזה הכינchan שלנו !!!

תמונה לאחר העלייה לארץ ישראל

(מימין סבṭתא תמי, סבṭתא דוד ז"ל, האחים (לא כולם) סבṭתא רבעה מרסוד ז"ל)

בס"ד

סיפור שהביה תמר דיזלזה כיתה ג'.

סיפור העלייה של סבא אליהו אסרף.

סבא אליהו אסרף נולד במווגדור שבמרוקו. בגיל 14 עבר ממווגדור לקזבלנקה שבמרוקו עם חברים במטרה לעבוד. בזמן שהוא בקזבלנקה הגיעו אליו אנשים מהמוסד, נכנסו לדירה שבה היה אבא והחברים והציעו להם לעלות לארץ.

כבר למחמת בבר אבא והחברים עלו על מונית לנאנדור-
מקום קבורה של צדיק שגם יהודים וגם ערבים עלו לשם.

בمانאדור ארגנו להם מונית לגבול מליליה (גבול ספרד-מרוקו),
שם הגיעו בלילה והתחבאו בתוך שיחים ועצים. באמצע הלילה
 הגיעו אנשים והעלו אותם לסייעות.

איתם הם חצו את גבול ספרד-מרוקו (שם היו חיללים ממשמר
מרוקו-ספרד). לפנות בוקר ירדו בחוף והגיעו למליליה-עיריה
ספרדיות שבה שכנו יהודים עם ספרדים.

במליליה הכנסו אותם בסתר לבית של יהודי שהיה בקשרים
עם הסוכנות והוא החביא אותם בביתו שבועיים. בתום השבועיים
אנשים מהסוכנות הגיעו לבית של היהודי ולקחו אותם באוניות משא
(עם חיללים ספרדים ומרוקאים) למלגה-עיר ספרדית.

במלגה שבו מס' ימים ומשם לקחו אותם באנייה לגי' ברלטר
(אי מחולקת בין אנגליה-ספרד) מג'ברלטר הטיסו אותם במטוס
לצרפת, לקונדרנס (מחנה עולים), שם שבו חדש.
ומשם לקחו אותם באנייה לנמל חיפה שבארץ ישראל בשנת 1959.

כשסבא הגיע הארץ החיים לא היו קלים: הוא עבד בהרבה עבודות קשה כגון,
בנייה, חקלאות וכל מיני עבודות מזדמנות על מנת שיוכל להתקיים.

משרד העלייה והקליטה

סבא עלה לארץ ללא ההורים והאחים. הוא האח הבכור מבין 7

אחים שגר בארץ בלבד עוד הרבה שנים עד שכל משפחתו הctrפה.

جسونات اليهودية لארץ ישראל
Jewish Agency for Israel

בס"ד

סיפור שלבייה של סבא שילט בן דוד

סיפור העלילה של סבא של שמעון בן – דוד (אבא של אבא)

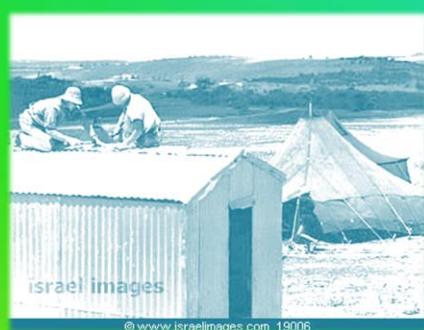
בחודש אפריל 1956, ניסן תש"ז, סבא שלי שמעון (אבא של אבא) עלה לארץ ישראל מהעיר בוז'ען שבמרוקו. הוא עלה עם ארבעת אחיו והוריו (בארכן נולדו עוד ילדים).

כשהוא בן 3 שנים וחצי, הם הפליגו באונייה עד העיר חיפה. משם לקחו אותם לישוב כפר – יובל בצפון הארץ. יושב הנמצא סמוך לגבול לבנון.

לאחר חצי שנה המשפחה של סבא רצתה לעברו למקום שיש בו קרוב משפחה. הם הגיעו למעברה ג' שהייתה במקום שכיהם נמצא היישוב 'בת-הדר' במועצה האזורית חוף אשקלון, סמוך לעיר אשקלון. סבא, למרות שהיא קטנה, זכר את חילו צה"ל עוברים בסמוך למעברה בדרך למבצע קדש (סיני).

מבצע קדש היה בחודש אוקטובר 1956, חשוון תש"ח. אז ישראל כבשה את כל סיני ורצועת עזה.

בעברה סבא ומפחתו גרו בפחוונים, ולאחר כולה וחצי עברו לאgor בתוור העיר אשקלון בשכונת עתיקות א'. סבא למד בבית הספר שבו אני לומדת – עוזיאל, עד כיתה ה'.

בס"ד

סיפור שהביiah טליה סעדון. כיתה ג'.

סיפור העלייה של סבא וסבתא מרי ופרץ סעדון

סבא וסבתא שלי עלו מטוויס בשנת 1956. הם עלו באונייה לארץ ישראל. ההפלגה לארץ באונייה הייתה ארוכה, הם הגיעו לארץ ישראל כעבור עשרה ימים. בארץ הם הגיעו לארשותם בעיר זייפת ומשם נסעו במשאיות, שהובילו פרות, לעיר אשקלון והשתכנו ב- "מעברה ב". במעברה הם הגיעו לבית מעין, גודלו היה כ- 30 מטר ובו השתכנו כל בני המשפוזה (שבעה נפשות) בשכנות לעולים מעיראק.

סבא עבד על מנת לפזר את כל בני המשפוזה בעבודות דוחק - יישור. סבתא מסורת שהזים למעברה לא היו קלים, היה צפוף והפרזסה לא הייתה מצויה אך בכל זאת תמיד הייתה שמזהה בבית והם עשו הכל על מנת שלכל בני המשפוזה יהיה טוב. סבא עתל הרבה שתיכלים סביל הצריף וסבתא תפירה בגדים לכל בני הבית.

עם השנים סבא שיין והריזב את הצריף וכעבור שעש שנים הם עזבו את המעברה ועברו להשתכן בדירה אותה קיבלו לדמי מפתח מזברת עמידר.

ב-ס"ד

סיפור העכלייה שהביאה אופיר אסתר זונז' כיתה ג'.

סיפור העכלייה של סבתא אסתר זולס

סבתהא עכלה מומרока מוהכפר אל-קלעי בעננת 1964. כאשר היה אפשר ל溃疡 הארץ ישראל, הבישופות של סבתהא עכלה על אוניה בה הפליגו לטראפת ומטרפת הארץ ישראל. הפלגה שנמשכה יומיים.

סבתה אסתר עכלה לארץ כשייתה בת 14. היא הגיעה עם משפחתה לארץ וגרה בעיר זיפה ומשם עברה לעיר אשקלון. היא גרה בשכונה עתיקה ג' שב היא הכירה את סבא שלל. הם התויהנו ועברו לגרה בשבוכנות אזהות באשקלון.

כאשר סבתה הגיעה לארץ היא כבר הייתה נזוכה אבל לא ידעה קרוא וכחובל. הציעו לה כלכתה לבית הספר וללבמוד עם תלמידי כיתה ג' שלומדים את השפה. סבתה התבונתה ולכון לא הכלכת ללבמוד.

היא יצאה לעבוד כדי לסייע בפרנסת המשפחה שעשתה קשה באותה תקופה כי אביה היה זומחה. סבתה עבדה בקטיף תפוזים ובכותנה ובעוד נבודות קשות הדרישות מואמץ. בסה"כ

סבתה מאידן אהבה את הארץ ומאידן שמהן שעכלה לארץ כאן היא תקימה משפחה עם שישה ילדים.

ו-13 נינים ב"ה.

בס"ד

סיפור העלייה שהביאה אוישר דואזי כייתה נ'

סיפור העלייה של סבתא אסתר

סבתא אסתר עכלה לארץ הקודש מטרייפולி.

סבתא אסתר עכלה לארץ בגיל שע.

כבר בגיל שע סבתא עבדה. כי לסתה לא היה בית ספר. במקום
לلمוד קרו וכתוב סבתא עבדה כי אבא שלו נזותכה הרגל.

וז לא שרך הילדיים עובדים, פישוט, כסבא שלו אין רג'ול וכלו הוא לא
יכול היה לערוץ. ככח הם זויים: לא תמיד האכל רג'ול!

הם שטו באונייה מטרייפולி לישראל. אך קודם הם עברו דרך פריז

בארץ ישראל נולדו להם ילדים וילדים ומאות הם זויו באישר.

סיפור העלייה שהביאה אודיה בירן כייתה נָ

סיפור העלייה של סבתא מול וסבא יוסף

**סבא וסבתא עלו לארץ מגרוזיה בשנות 1969
סבתאי דיביתא בת 30 ואבא שעלי היה בגיל שנתיים ווועץ.**

שער בירת המועצות נפתחו!

**בשנת 1969 הוציאו בברית המועצות לפתווז את השערים
ליהודיים וכל מי שערצה לצאת הרשות.
העליה לא הייתה קלת כיון שעסבא וסבתא היו צריים לטוס
קולם כל למדינה אוזרת, לאוסטריה, שעיר הבירה שלת
היא וינה, ומישם לישראל.**

**את השערים של בירת המועצות פתווזו לבן קצר מאוד. סבי
וסבתاي לא מכרו את הבית. הם השאירו בברית המועצות
רכוש רב. הם לא הצעירו על קר. רק הודו לה' שסוף סוף
פתחו את השערים ולא זיכו רגע אוז.**

**כשהגיעו לארץ ישראל שבעוזה שטומה גדולה מאוד. הם קיבלו דירה
מיידר בעיר לוד ולפוגי 5 שנים עברו לאשקלון. לסתה נולדו
ארבעה ילדים וילדים 22 נכלים עד 120 לכולם:**

למה אננו מפגינים?

אנ צווי גזוזה שחת טענן זונטן האגדות האוקראיניסטי שטערן
על שבטן ובו ערוה אליפ זינדר גדרה לא גמאנ מאטן אוד
שחליל דע תבטן!

מגבען אליך הולטומע איזטן קהנודה בנטה בורחה לשטערן
על פטורין באטערן בגין ווועזן כר שטוחלאך כלך לך אלפי שיטן.

הבעס ווועזטערן או שטאך סאן צוואגן ווועזטערן נאלזן
פליטס פערזערן להלען תא שטערן אלך אוד אלך לילק זונטן זונטערן
זונטן זונטן לאטערן או שטערן אל שטערן אלך אוד זונטן גנד זונטן
אל זיך אונט פטיגיס זונטן, לא שער לנו לאטערן גנד זונטן
זיך זיך זונטערן על גונגענעם לא איזטן אלה לאטערן.

הונגען זיך גאנז גאנז ברורו: אל באנז לאטער באנז לאטער אלטער אלטער
טשרוינער לילט זונטערן בנטה זונטערן ווילט זונטערן כל מונט.

בונגען חלומת חיים זונטערן מלואים זאלטער בראה זונטערן
באבעט הקדושה לא גונז אלא נסקט גע שאשטעו לאותו גונז.

לטער שטער קדושה דען — גאנז גאנז גאנז.

כ"ז ירושל קדושה היא — גאנז גאנז גאנז.

ארגן יונאי גרווזה בישראל

תפארת רפאל

סיפור העלייה של סבא אהרון וסבתא אסתר

**סבא אהרון וסבתא אסתר עלו לארץ בשנות 1971
מברית המועצות - גרויזה. בארץ והולידו ילדים
ונכלים ונזנים והם זויים בה בשטומה עד עצם היום הזה.**

ב-ס"ד

סיפור העלייה שהביאה נועה אמסלם כיתה ג'.

סיפור העלייה של סבא נפתלי וסבתא קלרה.

ב כבוח לארץ שמח הפלגת אלטימן ואבטע באהות

לכידת זקנים לאצן טיפנוף. אכן סדריך אך דחנן
אמר להרא חלה כי זיהו לא ענתו כהה מסדר

הבראלא ואנו טיפנור ברכישת אומץ אגרות ואובץ וmprנים איכילבל אסונבו
סבא נפתלי נולד במרוקו בשנות 1958 סבא נפתלי עלה

ארץ בשנת 1962 כעהיה בגיל 3. הוא עלה עם ההורים

בין כנסף יין זרבן בתבשיטין, בפאיין דרבשיט, בלבנטין קירה ובטהוםיטי באלטיט
זק שמעון ואיתו סייסלה ולם האוזים. שער ד'

סבא מס'ר: לארץ הגענו לאג'יה דרך איטליה ומשם
הקלים אגופו. וככל אוון החלה האביזר שורה נאכלה אודן נח'ן ד'

לארץ ישראל. נגענו לגו לירלה ברוזוב שמעון. שם גדלנו.

ולזר אתitudes בולדון יה קדריאן טרובי ופזיק פונדי שאר בחובתא ו. ריניאן דין
וৎספהה זא אפלו פ נלייא רטל בחאי. בצי וסרג'ה פט צבא רנו וולעל. אאר

ריזה יוחרה עט' בטעמי טשביה דונזער בענוה יידראג העפין בתקך זויל ודען כהן
הע-ן כחומי כל טעמי צעופמי רושורי בבייטול ובור ובוטשייל וכו'. קנייא פיד והחן ה'

סבתא רבתא מרים א'ל עלה מלוּב בשנות 1951.

באג'יה היא פגשה את סבא רבתא ניסים גואטה.

המ הצעותה באג'יה בדרך לארץ הקודש.

סבתא קלרה נולדה ב-1962.

היא נולדה בארץ ישראל, בבית - זוללים ברזייל באשקלון.

הם גרו במערבה בצפון השוק באשקלון, בעסוכת שמעון.

הם גידלו 14 ילדים לתפאה.

ב-ס"ד

סיפור העלייה שהביאה תמר גבצוי כיתה ג'

סיפור העלייה של

משפוזת לוד א"ל ובלאיי (זונז) א"ל שירכו.

סבא יעקב עלה לארץ ישראל באל 8. סבתא גזיה עלה באל שונז.

סבא עלה מפרס בשנת 1949. סבתא עלה מהתימן בשנת 1951

הם לטסו לארץ במטוס. הם גרו במקומות בצפון אשקלון.

ازר קר את המשפוזת של סבתא הברייל לבית קבע ברמת אשכול ואת המשפוזת של סבא למושב אורזיה.

סבא מספר שעזיה צען. היו מזלקים כרטיסים לרכישת אוכל.

קר סבא מספר: פעם זאת הוא הלך לסייע עם סבא רבא והם ראו חזיל זרוכ.

החזיל היה��ת רקוב. אבל סבא רבא לказ ווזר אותו. הוא הביא אותו

לסתה. סבתא הכינה ממנה ממש אוכל טעים.

בפרס, בשנת 1948 כשלאו של סבא שלו, עזרא א"ל, היה בן 20 בערך, גייסו

אותו לצבא של המלך (השאה הפרסי). הוא נפצע בקרבות. היה לו 9 כדורים

ברג'ל. הוציאו הגוים, עדיו איתו, השאירו אותו בתוך האבור. כי אצל הגוים

לא לוקאים את מי שנפצע. בערב שבת הודייעו לסתא רבא שלו על קר. מיד,

יוזל עם הבן הבכור, הוא נסע לשדה הקרב להזעיף אותו. הם זייפשו אותו במשר

ימיים וויצי! עד שמצאו את הבן הפגוע בתוך האבור. עזרא א"ל סיפר שאישה

גיהה הביאה לו מים מדוי פעם כדי שלא ימות. הם הוציאו אותו מהabor והביאו

אותו לבית זוללים עם עבר שיקום ממשר וויצי שונז ואז איזר קר עלו לארץ.

בס"ד

סיפור העלייה שהביאה ירושה לטירה כיתה נ'

סיפור העלייה של הורי וואראקט – שלמה ומיעוז – מול'

סבא שלי בא של אבי הילך לבית של ההורים של אבי,
ישאל את ההורים שלה עם הבן שלהם [אבא שלי]
יכול להזמין אם הבת שלהם. [אמא שלי]

סבא וסבתא שלי מצד אימי
ישאלו את אבי והיא הסכימה.

הם התזמנו.

הורי התזמנו בעיר אדים באבא שבאתיופיה ואזר כר
אבי הייתה בהריין של איזי הגדול גבי.

ואז הורי הוציאו שהם רוצים לגור בארץ ישראל
ואז הם עלו לארץ יוזד עם סבי וסבתותי.

1. ובזמן העלייה אבי הייתה בהריין של איזותי רוזל
ואז איזותי נולדה.

שנה איזרי זה איזותי שרה נולדה ואיזותי גרזו בדימונה
ואז עברתו לאשקלון.

בס"ד

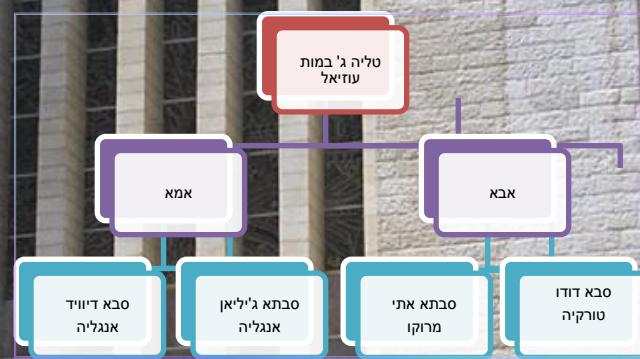

סיפור העליה שהב' יאה טלית כל' כייתה ג'

סיפור העליה של של סבא דיויד וסבתא ג'יליאן

ההורים של סבתא אתי (אמא של אבא) עלו לארץ ממרוקו וסבתא גולדת בארץ. גם ההורים של סבא דודו (אבא של אבא) עלו לארץ. הם עלו מטורקיה וסבלא גולדט לארץ.

ההורים של אמא - סבא דיויד וסבתא ג'יליאן עלו לארץ עם 4 ילדים. בזאת לחתול את העבודה עליהם.

ארץ העלייה : אנגליה

תאזריך העלייה : ד' שבט התשמ"ג, 18.1.1983

בית הכנסת הגדול בירושלים
THE JERUSALEM GREAT SYNAGOGUE

סבא וסבתא גרו באנגליה. סבא היה מנהל בית ספר ורב נציג העבודה שלו, הוא הגיע לשנה לארץ ביחד עם סבתא כדי למדוד. הוא למד באוניברסיטה העברית בירושלים. הם באו לארץ עם 2 ילדים (דודה אסתר ודודה אביבה). הם טילו הרבה ומאוד אהבו את הארץ. כשהם חזרו לאנגליה, הם מאד התגעגו לארץ ישראל ואחרי כמה שנים הם החליטו לעלות לארץ. הם עלו לארץ עם 4 ילדים (דודה אסתר, דודה אביבה, דודה יהודית ואמא שלי חנה שהייתה תינוקת) הם עלו בלבד לארץ וכל האחים וההורים והמשפחה שלהם נשארו לאגור באנגליה.

כשהם עלו לארץ, הם עוד לא קנו בית ולא היה להם עבודה. הם גרו שנתיים במרכז קליטה במבשתת ציון עם עוד הרבה משפחות שעלו לארץ. בזמן זהה הם למדו קצת עברית, סבא מצא עבודה ואז הם קנו בית בירושלים.

הוזיים בארץ בהתחילה היה להם קצת קשה, כי הם לא ידעו עברית ולא הכירו הרבה דברים (לדוגמא: באנגליה נסועים מצד השני של הכביש ובהתחלה הם התבלבלו כמו פעמים ומאוד כעסו עליהם).

לסבתא היה קשה למצוא עבודה כי באנגליה היא הייתה מורה ובארץ היא לא יכולה להיות מורה כי היא לא ידעה עברית טוב. גם ל Sabha היה קשה למצוא עבודה בגלל שהוא לא ידע עברית מספיק טוב. בהתחילה הוא עבד והוא חן בבית הכנסת הגדול בירושלים, אבל זה היה מאד קשה כי הואAGR רוחק משם והוא צריך לנסוע כל שבת עם כל הילדים למקום שקרוב לבית הכנסת. אחר כך הוא עבד בהרבה עבודות קשות.

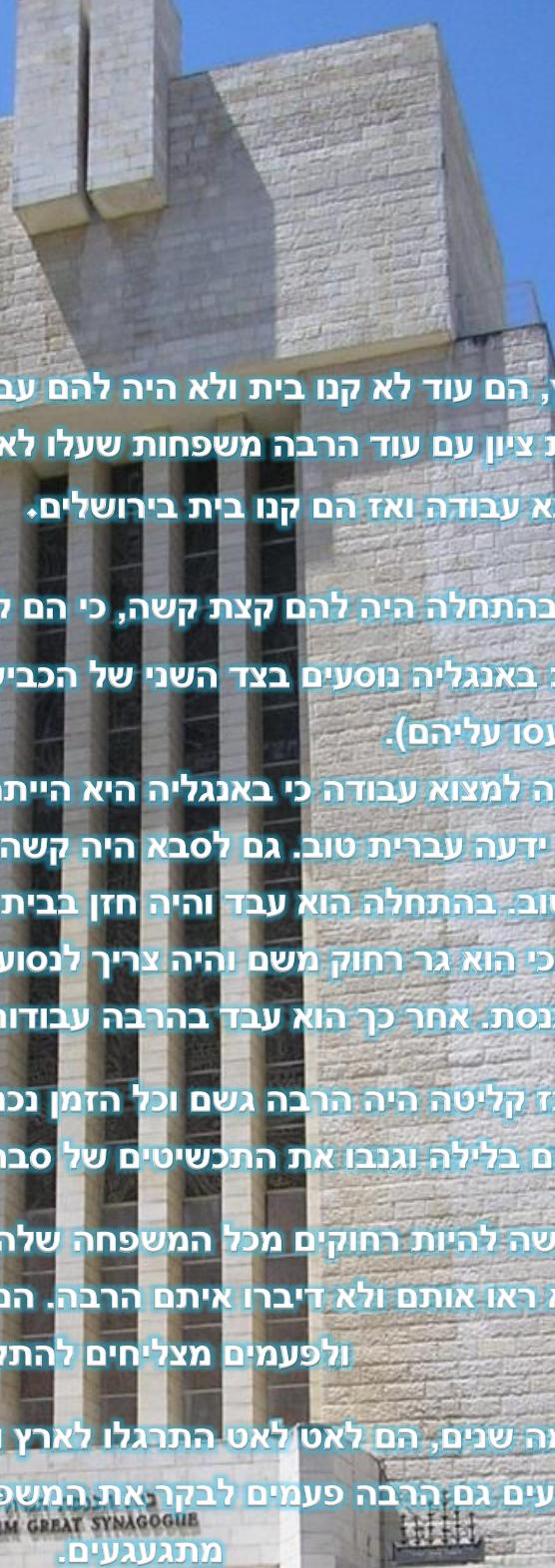
כשהם היו במרכז קליטה היה הרבה גשם וכל הזמן נכנס גשם לתוך הבית וגם כמה פעמים באו גנבים בלילה וגנבו את התכשיטים של סבתא ועוד דברים שהיו להם יקרים. היה להם גם קשה להיות רחוקים מכל המשפחה שלהם כי אז לא היו טלפונים כמו היום והם כמעט לא ראו אותם ולא דיברו איתם הרבה. הם היו כתובים מכתבים אחד לשני ולפעמים מצלחים להתקשר.

אחרי שעברו כמה שנים, הם הגיעו לארץ והיום הם מאוד אוהבים לגור בארץ ישראל והם נסועים גם הרבה פעמים לביקור את המשפחה שלהם באנגליה ואז הם פחות מתגעגעים.

THE JERUSALEM GREAT SYNAGOGUE

מtgtgeguim.

ב-ס"ד

ונעלת סבי פאברהם מאור
מאותה ארץ על פיו אותו דבר.
עליה עלה אל אותה אגדמת מולדת
ולא נזינה
לו עוד הפטוחה הבחמדת
ואביה לו שערתו
ואבל נגעה פניו
ונשחתה הכסף
ונשחתת תקבה.
ובשנאים רבל סבי מכר את אוצרותיו

סיפור העלייה שהוביל יאנז האידי סופר כייתה ♫

סיפור העלייה של סבא ברוך זולדן זייז

עיר הולדה עיראך

סבא ברוך זולדן בכ"ה סיון 1946 בעיר עמרה בעיראק למשפחות זולדן.
משפוזתו הייתה מכובדת מאוד ועסכה לצרכי ציבור ווסף על אמה (קבורת
מתים) גם בעיראק וגם בארץ. סבא רבל-סבא געים ז' ל' היה ספר שצויאב
למקשוע מכובד והשתמש בכל אב כלי לספר. אצלו השתפרו זישובים
ומקובדים.

בעיראך הייתה פוזל גודל על יהודים והם העתדו מודע לשמר על דתב ויוזל
עם זאת לא להראות סימני התנגדות לשליטין ולכון כאשר סבא שלוי זולדן קראו לו
בשם ערבי "טארק" ע"ש השר טארק עזיז, כדי להראות זהירות לשליטין וכיום
עסבא היה הבן האכור בשפוזה קראו לאביו מואז: "אבי טארק". העליה לארץ

כאשר הוקמה מדינת ישראל היה ברוך למשפוזתו של סבא שעלויהם לעלות
לאرض למרות שעלו שבראץ יי' עזיז, מזוסר, מזולגות ומילזומות. הם עשו
בעיראך רכוש רב ועלו לארץ בשנת 1949 בתשע"ה באב.

סְבָא רְבָה הַזּוֹבִיא זָהָב וְכֶסֶף שָׁעֵן קְוַשִׁי וְסִיכּוֹן הַצְלִיחָא לְהַזְזִיא
מִעִירָאָק. כַּאֲשֶׁר הָגַע לְאָרֶץ פְּקִידִי הַסּוֹכְנָות בַּיְקָשׁוּ מִמֶּנּוּ לְתַתָּ
אֶת הַכֶּסֶף "כִּיוֹן שָׁכוֹלֵם בָּאָרֶץ מִתּוֹצְלָקִים", סְבָא רְבָה הַאֲבִין וְנִתְן אֶת
רוֹב הַכֶּסֶף (שְׁלַבְעַצְמָם נִגְנְבָּם מִמֶּנּוּ) וְעַשְׂאָר כֹּו מַעַט כֶּסֶף שְׁעָזָר כֹּו אָזָ"כ
וְכָלִי הַתְּסֻפּוֹת מִזְהָב אֲוֹתָם מִכֶּר בְּכָדִי לְהַתְּקִילִים.

הַזְזִיאִים בָּאָרֶץ

מִשְׁפֹּוֹזָתוֹ שֶׁל סְבָא הַתְּקִיִּימָה בְּמַעֲבָרָה קָסְטִינְגָּה. זָכָּלָק מִהְלֹודִים הַתְּמִלְקָמוֹ
בִּירוּשָׁלָם וְזָכָּלָק, כִּאּזֶר מִכֹּן בְּפִתְחוֹ תְּקֹהָה. בְּמַעֲבָרָה בְּקָסְטִינְגָּה הָיוּ כּוֹלְם גָּרִים
בָּאוֹהָלִים, הַשִּׁירּוֹתִים וְהַמְּקֹלוֹזִות הָיוּ מִשְׁוֹתְפִים לְכֹלְם. בְּמַשְׁרָחָה הָזָבֵן עַבְרוֹ תּוֹשְׁבִּי
הַמַּעֲבָרָה לְצְרִיפִים שְׁזַקְרָאִים עַד הַיּוֹם "קְרִיָּת מְלָאָכִי"

פְּרָגְסָה

סְבָא רְבָה הָיה מַזְאָלָק זָהָב בְּבוֹקָר עַם זָמָר וְעַגְלָה.
בְּהַמִּשְׁרָחָה מִכֶּר יַרְקֹות בְּזָזָזִות יַרְקֹות וּבְהַמִּשְׁרָחָה בְּשָׂר
בְּאִיטָּלִין.

ישׂוּם לְסְבָא סִיפּוֹרִים רַבִּים שֶׁל תְּקוּפָת הַמַּעֲבָרָה : שֶׁל הַזְזִיאִים בְּצֶל הַמִּזְסָר
(שְׁלַזְזָם נְזֹעַשׁ בְּזָלָם, שְׁכַשְׁמַשְׁזָקִים כְּדוֹרָאָל - זָזָלְשָׁים זָעַלְלִים כְּדִי שֶׁלָּא יְקַרְעָו),
שֶׁל הַאוֹזּוֹת וְהַזְבְּרוֹית, שֶׁל הַמִּסְדָּל (מִשְׁטָרָה שֶׁל אַוְפְּגִים, אַמְבּוֹלָגָס כְּמִשְׁאַית)
וּבְכָלְלָה הַמִּזְמָן זְוִיּוֹת וְהַתְּמוֹדְדוֹת כְּלֹגָמָא : כַּאֲשֶׁר סְבָא שְׁלִי זָהָב אַבְיוֹ נִשְׁאָ אָזָנו
שֶׁל יָדִים בְּמַרְזָק שֶׁל כִּישְׁעָתִים כְּדִי כָּהֲגִיעַ לְיִשְׁׁוֹב הַקָּרוֹב בּוּ יְשִׁ רַופָּא .

יתְּבוֹות

בָּגִיל 8 הַתִּיְהָם סְבִי מַאֲמוֹ, סְבָתָא - רְבָה שְׁלִילָה. אִישָׁה טּוֹבָה מִזְאָד שְׁגָמְלָה
וּסְדִילָם רַבִּים וְעַזְרָה לְעַזְיִים בְּמַעֲבָרָה. תְּבִידָל שְׁלִימָזָה
מִשְׁפֹּוֹזָה וְיַלְדִים וְדִיִּתָּה רַעִיתָה וְאַמָּא טּוֹבָה.

היא נפטרה בשבה בוקר מתקף לב. כאשר עלה שלא בטוב הביאו משאות (לא היה אמבלנס) הגיאו מזמן על הבשאות ונסעו לבית החולים קופלן. בדרך היא נפטרה והשאהה אזהר את סבי-בן לישמן, אחות שמה-בת השע, אחות תללה- בת הארץ והינוק ניסים- בן הענתים.

סבא נרתם לעזר לאביו בפרנסת. בוקר היה מישכב כום (בשעה 4 לפנות בוקר) ויוצא עם סבא רבל והאזורים הקטנים חולב. לאזר מכך בשעה 8 היה חולר לבית הספר. בחזם ושבות הדירה המשפוזה נסעה לדודים.

היה עזום על ששבא רבא הצעון שענית עם סעדיה שהיתה טובת מאוד. וכלם נכללו בת משותפת אזהר בשם עליון.

בר מצווה.

תקופת הצעונות עברה ככל האמורים באילו באותו תקופה. מעט פיגוקים, הרבה אזריות, משאקי כדורגל, גיבוש וזרה.

הגיוס לצבא - סבא זייל מצטיין
בשנת 1964 התגייס סבי לזייל הנדרת קרבית.
מצטיין. הוא השתתף בכיבוש סיני ובכזית לכותל בשנת 1967.

עליסוק

עם הזמן שובל סבי למשמר האבול ולמושחת הפירות.

לאזר שסבי יצא לפנסיה מוקדמת הרים סיטוגאות לירקות ופירות ועבר לעבדול בענף מסוחר של אירקות ואפירות על האום.

בכ"ה

בצאת
ישראל
מלוב

סיפור העלייה שהוביל יאנט הילר פְּמוֹזָה כתה נ

סיפור העלייה סבא הילר.

סבא הילר עלה ארץ ישראל מכבוב ב- שנות 1951.

האזורים הנושאים לאוותאים.

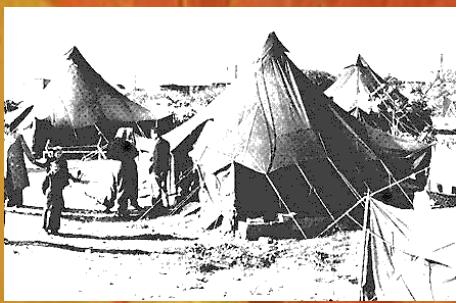
לאזר מספר הוודישים שבאו הדרים למעברת א באשקלון. רוזוב התהתקשרות וחזק בזאות אשקלון כזום.

במעברת גרו כעשור שעקב שער שנות 1961.

בשנת 1961 שבאו הדרים לשוכנות עמשון נ, לאחר בית - הכנסת "אותל משה".

כשנאלץ לשוכנות שפונה כל האזר היה שומם, אין רק כרמיים, עצי שיקמה ותאנים.

שייזק כילד בזולות ואפפץ עגבבים, תאנים שם ושקמים.

בס"ד

סיפור העכליות שהוביל אותה עד סוף חייה נ'
סיפור העכליות של סבתה ברורית היא ביחס של

הרבה הראי ערך דגمارك

סבתה ברורית היא אוזת משיערת ילדים. היא נולדה
לרב בזימין מלכיאור, נזיר כשבועה דורות של רבנים בדורות
וכיינן בתפקיד הרבה הראי משנת 1969 עד שנות 1996.
סבתה ברורית עלתה לארץ בשנת 1963 מוקופנתן בירת דגמרק
כשהייתה בת 19 בבלבר.

הזיכלה היא נסעה ברכבת מוקופנתן לרומא אר ירדת בא
קפריסין. ומקפריסין היא הגיעו לכלוד ומשם הגיעו לראשונה
לירושלים.

סבתה מסורת :

" אהבתי את הזרים לארץ. לבורות שעוזבת את תורי ואת זמושת אוזוי.
בירושלים לבודתי בסבירות לבורות, כי רציתי להיות מורה. התוכנית
לייתה לאור לפנים מילוי וללמוד הוראתה. אך התוכנית השתנתה כי
המנזרים לפנים מילוי היו יקרים מואול ולא היה לי טוב שם. העדרפתني לאור
ברירה שעורה. גרתי לבירת כבודות עזה היה יקר יותר. עם היה

כל יותר נז.

בְּסִדְ

בָּאָרֶץ הַיִּתְיָה כְּבֵד .

כל משפטוזתי נישארה בדנמרק . באותה תקופה לא היו טלפונים ורק לאנשים בודדים היה טלפון) לכן לא היה לי קשר עם המשפטוזה . היו רגעים שהרגשתי בלחידות ולא ידעתי במota להיאזז . אבל מזאתי גם יתרונות שהקלו עלי . אם בלדמרק לא יכולתי לאכול בזווית , אוכל כשר , הרי שבארץ היה אוכל כשר !!! ואפשר היה לקנות אוכל מוקן !!! כשתזכרתי טוב יותר את ירושלים , לבודהטי למוֹגָל יהוֹדָה , שם היה מקום בו אפשר לקנות שיפוד בתוך פיתה עם סלט בכוחו זול . קר הסתרתי לבב עם האוכל .

הבר נסף שהקל עלי את התפקידים בארץ :
בירושלים היו אנשים שזכרו מולדמרק והם ארצו לי זברה , זה מאד עוזר לי להסתדר כי להתזכלת הייתה כבד והיה לי קשה . עם הזמן מצאתי זברות בסמירה . זילק מהזברות גרו קרוב אליו ועזרו לי . כל קר נקשרנו שעיש זברות מהסמיר איתן יש לי קשר איתן עד יום .

הבר היזורי שהפריע לי בארץ הוא התגובה של האנשים לעליית ארץ . כיוון שולדמרק היא ארץ מבוססת מבחינה כלכלית , ואבי , הרבה בזימין מלכיאור , היה רבת הר עשוי , עזבתי מקום נזוץ לטובה מגורים בארץ הקיים ועשיתי עלייה . אבל בארץ אנשים לא הבינו את זה . והם כל הזמן שאלו אותי למה באתי מולדמרק . הם לא הבינו מהי ציונות אבל חוו מות היה לי ממש טוב כאן בארץ .

בס"ד

סיפור העלייה שהביא מעיין מנשרי

סיפור העלייה של אמא עלי לייאן רוד'רס

אבי לייאן רוד'רס – מנשרי נולדה בעיר קייפטאון במדינת דרום אפריקה. אבא שלה (סבא עלי) נולד באנגליה ואמה (סבתא עלי) גם נולדה בדרום אפריקה.

סבתא רבה שעלי ניצלה שזאה. אמי גולדת בקהילת יהודית מסורתית ואורתודוקסית. היא למדה בבתי ספר יהודים ומושפצת שמרה על מסורת היהודית.

הסיפור של אבי הצעיל כשהיא הייתה בת 12, היא קיבלה פרוייקט כדי לעשות עבודות בירושלים. זאת השאלות שגשאל בדור עבורה העודשים היוותה: מיל היא רוצחת מוזיאונים של קשתות נולדה או לא כתבה: "לחקים בית ומשפחה הארץ ישראל".

וכך במתוך שנות הנעורים היא הלכה עם הווזן זהה עד שהיא הגיעה לסוף כיתה י"ב.

כשהייתה בת 17, אמי שבעה על תכנית של בני עקיבא לבוא לארץ ישראל לשנה שלימה כדי לכמיה במצרים. במצרים הרובע (איפה שעכברם תורה כל היום, כל יום), ולהכיר את הארץ. לבירות יהודיה לא תמכה בה כי נהוג בקייפטאון למכת אוניברסיטה ישר靠着 הלימודים, היא הצלווה לצאת לתוכנית.

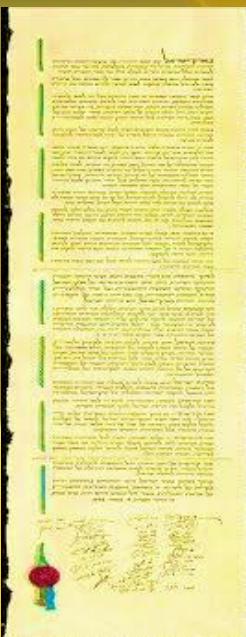

זודשים לפניו טיסתה הארץ,
הגיעו לקייפטאון שלזים ישראלים מטעם תורה מצין
כדי ללמד ולקרב את הקהילה היהודית לארץ ישראל ותורה. אוזר
מבין השלזים היה אבא שלו! גם הצעילו לוצאות יומיים לפניו טיסתה
של אבי הארץ.

امي למדת שנה שעלה בארץ וידעת שאין מקום לויזות בו זויז מארץ
ישראל והוציאה כשהיא זורת לקייפטאון היא מותווילה את
הצדדים הראשיים לקרה עלייה. אבי התאהבה הארץ
ישראל וגם באבי אורי ארבע זודשים שami כבר זורה
לעיר שלו, אבי הגיע וביקש את דלה וגם התארסו בפסז'

הוריה של ami לא כל קרייבלו את זה שהיא רוצה לעשות
עליה וגם להזען, היא הייתה רק בת 19. גם כל קרייבו
אותה שהיא להם מואוד קשה לשזהר אותה אך אבי לא
ויתר על כל זאת עם כל הקשיים המישיכת עם זויז שלו.

זודשים לפניו עלייה, זוריה הבינו שאין להם ברירה אלא
לקבל את האזרל וזאלילו ליטול את כל האמץ כדי להיות יוזם.

ב-28 ליולי 2003 ami עשה עלייה. היא הולכת ישר לכבוד באוכף
ואזר קרי בלבמודים באוניברסיטה בר אילן. ואזר שנה בהור עולמה
זודשת התוונתנה עם אבי. ועד היום היא לא מתוורת על כל כולם" תמיד
היא הולכת עם המשפט המפורסם ומרגע אם תרש אין זו אגדה"
(בגימוץ זאב הרצל)

